

Під вишнею

Ігор Павлюк

1.

Небесне царство для котів і вишень,
Ніяких зір і грішних солов'їв.
І скучно — як буває лиш Всевишньому,
Який загляне в очі білих псів.

Вони уже із Місяця нам виють
Про виноград, що сивіє, як біль.
І ще про тих, що жити не уміють
І не уміють вмерти в час весіль.

Я цвітт кусав зубами, а не груші,
Сприймавши світ і серцем, і хребтом.
Ти "и, пожалуй, сам я тоже здесь не нужен"...
І пожалій... Купи мені пальто.

Бо я втомивсь від тиш і революцій,
Від розуміння світу й пустоти.
А нащо осінь, що красиво мучиться?
І пес отой — безгрішний, бо святий.

Сльоза п'янюча, зламана, як голка,
У тій зимі, якій не сниться грім.
Тому життя поета-алкоголіка
Миліше за династії старі.

Спартак з Христом впилися за свободу,
Самотні, мов метелики між зір.
А ми? Хто ми? Забуті сні народу.
Вертепні пси. Незабраний ясир.

Ми, як усі, не знаєм, нащо жити.
Ми, як і ми, пізнали біль і мед.
І наші відьми вміють ворожити
Лише на ніч весільну наперед.

Оце й усе.
Посмертна маска часу —
Той лист осінній.
І нема піску.
Зозуля. Космос.
Все чека екстазу,
Сміється і ховається...
В Ріку.

2.

Таке воно — нічне цвітіння вишень.
Чужі пташки у гніздах — як зірки.
І тиха радість сні мої колише,
І моря сум з дівочої руки.

І світ стає маленьким, нещасливим.
Свіча росте униз, людина — в даль.
І зливи йдуть, такі солоні зливи,
І жити так — мов плавити кришталъ.

Старий годинник в бабиній кімнаті —
І юний час, як внук, — грушки несе.
Лиш злої скрипки голос вузлуватий
Не зміг собі пробачити усе.

Три журавлі з людськими голосами
Розп'яті знов у небі нічийм,
Бо у богів також вмирають мами,
Коли цвітуть старенькі кураї.

...Таке воно — нічне цвітіння вишень.
Свіча свій блиск своєю кров'ю вб'є.
Коли уже нічого не колише —
Тоді уже усе стає моє.